Выходить у Львовѣ що дня (крômъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францишканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціѣ неопечатанѣ вольнѣ одъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовской“.

Предплата у Львовѣ въ Администрація „Газеты Львовской“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поединоке число 3 кр.

Ч. 229 | Нинѣ: гр. кат. Филіп. ап. рим. кат. Ивана | Завтра: Прова, Рафаила | Недѣля 11 (23) жовтня 1892. | Восхôдъ сонця 6 г. 33 м.; заходъ 4 г. 55 м. Баром. 764 терм + 1·6 — 0·8°. | Рôкъ II.

Окружникъ

Є. Екс. Впреосв. Митрополита Сильвестра Сембратовича до гр. кат. Духовеньства въ справѣ еміґраціѣ.

Всечестному Священьству и возлюбленнымъ во Христѣ вѣрнымъ деканатôвъ: Бродского Залозецкого, Збаражского, Зборôвского, Золочѣвского, Олеського, Скалатского, Тернопôльского и Холоѣвского миръ о Господѣ и Наше Архіерейске благословеніе!

Митрополитальный Ординаріятъ принявъ зъ великимъ смуткомъ до вѣдомости, що многіи вѣрнiи зъ парохій на границѣ царства Россійского лежачихъ полишали свои села, переходили потайкомъ границю, опускаючи свои занятія и переселяли ся до сусѣдноѣ Россіѣ. Слѣдячи за причинами того сумного явленія, прийшлисьмо изъ реляцій вôдъ Всечест. Урядôвъ дек. особенно же вôдъ ВЧ. Настоятелѣвъ деканатôвъ: Бродского и Збаражского Намъ предложеныхъ: — до пересвѣдченя, що многіи зъ вѣрныхъ поступали собѣ въ тôмъ безъ всякого належитого застановленя и що такъ скажемо на слѣпо и дѣлали се лише длятого, що чули, будьто бы и зъ другихъ сѣлъ такъ само робили. Многіи дали ся увести лише слухамъ и якимсь непевнымъ обѣтницямъ, що знайдуть тамъ за границею полѣпшене свого положеня и матеріяльного быту, инши увѣрили пôдшептамъ людей несовѣстныхъ и злои волѣ, котрі имъ приобѣцювали, що тамъ дôстануть 6 до 12 моргôвъ поля и кôлька коровъ, не будуть платити черезъ довшій протягъ часу податкôвъ, а по крайнôй мѣрѣ они будуть могли прийти тамъ до позысканя и набутя майже за безцѣнъ полишеного поля и домôвства, понеже правительство россійске мало выгнати изъ тыхъ земель кольоністôвъ Нѣмцѣвъ и жидôвъ. Такій нерозважный крокъ здѣланый многими вѣрными нашими христіянами и католиками, безъ пораджения ся зъ своими Душпастырями яко вôтцями духовными, бувъ що найменше нерозсудный и нерозумный, коли не скажу не христіаньскій и легкодушный.

Но Возлюбленні! Если уже таке нерозважне опускане прадѣдноѣ своеи землѣ и краю смуткомъ великимъ наповнило Наше о добро и щастє нашого народа дбале серце, то выставити можете собѣ, якъ великимъ жалемъ и скорбію мусѣла бути перенята Наша душа на тую згадку, що всѣ тіи такъ нерозважніи и збаламученіи вѣрніи нашѣ, не тôлько лишають свою прадѣдну землю и домôвства, но кромѣ того, що гôрше, будуть примушені покинути свою прадѣдну вѣру, свою рôдну гр. кат. Церковь и свôй святый обрядъ и що они тымъ самымъ наражають себе на утрату своего найдорожшого добра, якимъ есть вѣчне спасеніе своеи власнои души и вѣчного щастя — понеже всѣмъ тое вѣдомо, що россійске правительство не терпить у себе католикôвъ гр. руского обряда и прото примусить ихъ до принятя шизмы. Многократно уже пôдносилисьмо Нашь Архіпастырскій голосъ, особенно же при нагодѣ посѣщеня нѣкоторыми вѣрными нашои Митропол. Архієпархіѣ въ надграничныхъ повѣтахъ замешкалыхъ, Церкви давнѣйше католицкои, нынѣ же по выгнаню нашихъ рускихъ черницѣвъ, а спроваджено до монастыря россійскихъ — грековосточнои т. е. шизматицкои въ Почаевѣ, и завзывалисьмо такъ ВЧ. Священьство, щобы въ наукахъ, катихизаціяхъ и проповѣдяхъ нетôлько ознаки единои, святои, католицкои и Ап. Христовои Церкви часто, докладно и въ найприступнѣйшій спосôбъ вѣрнымъ выкладали и о рôжницяхъ якіи заходять межи правдивою Церквою Христовою, якою есть наша св. Церковь котолицка, а церквою, котра зове ся православною, але есть по нашому сказавши шизматицкою — научали, но такожъ, щобы ихъ поучали и вразумляли, що лише тая наша св. катол. Церковь есть одна и сама вôдъ Божественного Спасителя нашого Исуса Христа установлена, въ котрôй то вѣрнiи вѣчного спасенія доступити можуть и протое хто еѣ т. е. тую единоспасительну св. кат. Церковь самовôльно лишає, той позбавляє самъ себе нерозважно средствъ ведучихъ до вѣчного спасенія и наражає себе на утрату того найцѣннѣйшого, правдивого и едино потрѣбного добра, якимъ есть щасливôсть вѣчна. Такожъ при послѣднôмъ Нашôмъ Архіерейскôмъ посѣщеню не залишилисьмо при кождôй нагодѣ въ Холоѣвскôмъ деканатѣ своѣства и знамена св. нашои кат. Церкви пôдносити и вѣрныхъ до любви непоколебимои вѣрности, до найщирѣшого привязаня и до пѣлковитои преданности для тои же св. кат. Христовои Церкви, стоячои пôдъ управленемъ св. Отця Папы Римского вôдъ самого Г. н. Исуса Христа поставленого — напоминати и загрѣвати. ВСЧ. же Нашому Священьству вкладалисьмо якъ найгорячѣйше и найусильнѣйше на совѣсть и серце, щобы въ що ино згаданôмъ напрямѣ на вѣрныхъ, проводу ихъ порученыхъ, якъ найпильнѣйше, зъ всею ревностію, зъ самоотверженемъ и пожертвованемъ

Архипôвъ вѣтракъ.

Оповѣла Марія Родзевичь.

— Бачь, онде на горѣ осика стоить. Хитає ся сюды й туды, перебирає листємъ, мовь лихварь, коли числить грошѣ. Иногдѣ мовь те немащене колесо заскрипить... отъ, якъ звычайно, осика. Ага! ба! вы бы гадали, що то дерево, котре показую, живе, таке, що росте! Куды тамъ... тото Архипôвъ вѣтракъ.

— А... а... а! — И въ дѣтворы лѣзуть рогомъ очи а серденька бьють ся, якъ церковнiи дзвоны.

— Еге! Осика стоить и стоить. Колибъ се дерево, давно булобъ по нѣмъ. А такъ, до суду-вѣку молоти-ме сей вѣтракъ!

— А бачь... пôдъ осикою, бує, заяць бѣгає. То той Архипъ накручує пôдъ вѣтеръ вѣтракъ, закладає драницями шмиги, наставляє дышель. Отъ, що оно!

— А то якъ? А то чому? — пытають ся дѣти. — Чому се осика не осика, чому се заяць, не заяць?

— Отъ, чому! Архипъ за мельника бувъ у святого Миколы, доживъ и старости и щастя сынôвъ, а про те все таки не збогативъ ся.

Оттакъ при вѣтраку вѣкъ проживъ, що моловъ, а моловъ, бо вѣтры служили святому. Збôжа ангелы ему доносили, а вôнъ мавъ лишь змолоти его и роздавати всякому, хтобъ мавъ лише знакъ вôдъ святого Миколы.

Приходилижь зô знакомъ и старіи бабусѣ и сироты голодніи и немôчніи дѣды, а зимою то до того вѣтрака, мовь до шпихлѣра, збѣгала ся звѣрина зъ лѣса и зъ поля, а птиця, то саранчею спадала й господарила наче въ себе дома!

Довго моловъ Архипъ справедливо; хочь и грызла его часомъ зависть, и самъ зерна не взявъ, и сынамъ не давъ... цѣнивъ, бачите, службу! Ажь отъ разъ и приходить до него товаришь, мельникъ и починає такъ а такъ:

Буря скрутила ему валъ; страшенный заводъ, бо коляда за дверима; клопотъ мае.

Отъ, якъ вôнъ просить: — Куме, вôдступѣть менѣ свôй вѣтракъ; змелю, що треба, ще й вамъ вôддамъ мѣрку!

А Архипъ то й не знавъ доси, що то така тота млыньска мѣрка.

Подумавъ, погадавъ, злакомивъ ся и згода.

Ну й моловъ же мельникъ, моловъ! Прийшли ангелы, що доносили збôжа: — не бракъ тобѣ? — пытають. — Не бракъ! — каже Архипъ.

А якъ мае бракувати, коли бо вôнъ сирôтъ и дѣдôвъ вôдправляє: — Не велѣвъ вамъ давати святый! — а звѣринѣ и птици то пѣсокъ та трѣски мече. А въ млынѣ крадене млыво ажь дудонить, а Архипъ, що биля порога сидить на своихъ мѣркахъ пôдносить ся высше и высше!

А далѣ такъ собѣ мѣркує:

— Теперь я то, чого не роздзьобали птицѣ и не забрали дѣды, собѣ перемелю. Сыны вымѣняють се за волы, за одежу, за землю!... И хто менѣ докаже? А врештѣ, що зъ мене бувъ бы за мельникъ, щобъ весь вѣкъ моловъ и мѣрки не бравъ? Сежь менѣ належить ся.

Ледви ото скôнчивъ свое той товаришь, якъ вже й приймила ся въ Архиповôй души тота думка. Отожь у ту нôчь, що два роки изъ собою вяже, насыпавъ зерна въ кôшь и пустивъ вѣтракъ.

А до того часу то люде святкували сей день и сю нôчь, тожь на цѣлôмъ свѣтѣ дôставъ роботу лишь оденъ Архипôвъ вѣтракъ и скрипѣвъ па ту свою кривду.

Пусто було та чорно! Тôлько вѣтеръ то пôдбиваvъ шмиги, то ловивъ ихъ, завываючи навкругъ вѣтрака.

Сыпалась мука въ скринѣ, сыпала ся зъ мѣшка. А Архипъ разъ-по-разъ бравъ еѣ на долоню, важивъ, кушавъ, обнюхувавъ. Такъ обмотала его захланнôсть, якъ та повôйка обмотує ленъ.

На припѣчку тлѣло ще по трохи, дзигликъ стоявъ въ боку, дверѣ були запертѣ. Але бо глядить Архипъ, сидить щось на дзиглику.

Перепудивъ ся дещо, бо нѣкого не сподѣвавъ ся, але пôдходить.

Бувъ то дѣдусь зъ жебрацькими торбами.

— Чого тобѣ треба? — бурмоче на него Архипъ.

всѣхъ своихъ силъ неустанно и при кождôй нагодѣ вплывати не переставали.

И зъ приемностію можемо ту зазначити, що такъ ВСЧ. Священьство якъ и вѣрни̂ дали того доказъ, а тымъ утѣшили серце Наше, що суть до св. кат. Церкви, нашого греч. обряда всецѣло привязани̂ и що лише въ нѣй шукають и знаходять всѣ для осягненя спасенія потрѣбни̂ средства и що еѣ будуть всегда и на будучнôсть непоколебимо держати ся. — Но хотя Мы вповнѣ увѣрени̂, Всч. Братя, о ревности Вашôй що до дбалости о спасеніе душь Вашихъ парохіянъ, хотяй не сумнѣваемо ся о Вашôй преданности для нашои св. кат. Церкви и обряда и есьмо певни̂, що не залишилисьте нѣколи стояти неусипно на сторожи своего стада, готови̂ всегда побороювати всякого ворога своеи св. кат. вѣры и Церкви, то таки не можемо оминути, щобы и нинѣ, коли грозить небезпечнôсть вôдпаденя вôдъ св. вѣры нѣкоторымъ вѣрнымъ, по поводу шалу емиграційного до россійского царства, кажу, не можемо залишити, щобы не звернути ся поновно до Васъ Всч. во Христѣ Братя — Душпастырѣ и не умолити Васъ зъ цѣлои глубины сêрця Нашого и не упôмнути Васъ, щобысьте подвоили Вашу ревнôсть и бачнôсть въ повѣренôмъ Вамъ виноградѣ. — Не переставайте Возлюбленни̂ вѣрнымъ выкладати въ Вашихъ наукахъ, проповѣдяхъ и катихизаціяхъ, всѣ власности нашои св. кат. Церкви, розкрыйте имъ всѣ вôдъ Христа Господа Єй одной самôй удѣлени̂ скарбы и средства для осягненя вѣчного спасенія и заходячи̂ рôжницѣ межи Церквою католицкою а некатолицкою.

Перестерѣгайте ихъ передъ выходомъ до чужого краю и чужои землѣ, а особливо до такого краю и землѣ, де невôльно имъ буде держатись своеи святои вѣры. исповѣдати тою же и ходити до своеи св. Церкви.— Скажѣть имъ дальше, що пуста есть ихъ вымôвка, мовъ бы то бѣда велика ихъ до того приневолюе, якъ неурожаѣ, посуха и други̂ елементарни̂ шкоды и може ще яки̂ други̂ причины, бо вытолкуйте имъ, що тіи всѣ причины правдиви̂ чи выдумани̂ дадуть ся тутъ на прадѣднôй нашôй земли усунути, най лише праця, запобѣгливôсть, ощаднôсть и тверезôсть займе мѣсце того у многихъ нашихъ вѣрныхъ головного грѣху лѣнивства, браку выраховання, недостатку огляднои ощадности и похопности до забавъ, тому нерозважному траченю дорогого часу, най прийде въ помôчь пильнôсть, дбалôсть и належите зужиткованѣ часу, того великого добра — а тогды всѣ высше згадани̂ поводы уступлять.

Впрочѣмъ не сомнѣваемо ся, що и в. наше правительство не залишить зарадити бѣдѣ и нуждѣ народа, коли окаже ся тое потрѣбнымъ. Милостивѣйшій нашъ Цѣсарь нѣколи не позволить, щобы котрый зъ его пôдданыхъ умиравъ зъ нужды и голоду безъ своеи провины. — Дальше чижь не знають наши̂ люде, що и въ сусѣднôмъ краю бувъ минувшого року и есть ще въ дуже многихъ сторонахъ и сего року голодъ и недостатокъ, такій, якого и найстарши̂ люде не затямили; що такъ есть, доказують тоти̂ заводы и несповнени̂ надѣѣ, якихъ сами̂ выйшовши̂ зъ нашого краю дôзнали, и черезъ що до повороту зôстали приневолени̂. Надовсе же Всеч. Братя належить имъ ясно передъ очи представити, якъ далеко гôршій и страшнѣйшій надъ недостатокъ хлѣба, есть голодъ духовный, о котрôмъ споминае Духъ Божій словами: *„Дамъ имъ голодъ не хлѣба, але голодъ слова Божого“*. (Второзак. 28, 20).

Такожь подобае имъ часто и при кождôй нагодѣ пригадувати, що опускаючи единоспасительну Церковь св. нашу катол., наражають ся, якъ высше уже згадувалисьмо, на утрату единого правдивого добра вѣчного — спасенія. Въ порôвнаню зъ тою найтяжшою утратою, всякій зыскъ и всяка користь для тѣла не мае жадного значеня и не заслугуе, абы о тіи же добивати ся, якъ то выразно самъ Христосъ Спаситель говорить словами: *„Кая бо полза человѣку, аще міръ весь пріобрящетъ и отщетитъ душу свою“* або *„що дасть человѣкъ измѣну на души своей“* то значить: що прийде чоловѣкови зъ того, хотяй бы и цѣлый свѣтъ, т. е. всѣ добра его марни̂ позыскавъ, коли понесе одну правдиву и найбôльшу страту добра вѣчного спасенія души своеи, котру то утрату и цѣлый свѣтъ, а тымъ менше яке добро того свѣта заступити або вынагородити не есть въ силѣ. Все тое обовязани̂ ВСЧ. Душпастырѣ кождому зъ паствы своеѣ якъ найчастѣйше въ память приводити и на тое наставати, щобы всѣ о тôмъ докладно знали. — Мы есьмо переконани̂ якъ то вже и высше освѣдчилисьмо, що ВСЧ. Душпастырѣ Наши̂, свои обовязки знають и тіи же сповняють, но понеже донесено Намъ, що много̂ зъ тыхъ, котри̂ выходять зъ краю, суть то по бôльшôй части люде нещастни̂, котри̂ до Церкви св. на Богослуженя лише дуже рѣдко або и цѣлкомъ не приходять, длятого власне тутъ пôдносимо, що на подôбныхъ недбалыхъ треба намъ Возлюблени̂ во Христѣ Братя! найбôльшу увагу Нашу и найревнѣйшу старанность звертати; тыхъ то погибаючихъ и вôдъ спасенія вѣчного ухиляючихъ ся вышукувати есть по примѣру найвысшого Пастыро Начальника нашого Христа Господа, першимъ обовязкомъ въ нашôмъ Душпастырованю — Христосъ бо Самъ о Собѣ говорить: *„Не пріидохъ призвати праведныхъ, но грѣшныхъ на покаяніе“* а дальше Вôнъ есть тымъ примѣромъ для насъ доброго Пастыря, котрый заблудивше овча по вертепахъ и недоступныхъ мѣсцяхъ зъ найбôльшимъ трудомъ, пожертвованемъ и самоотверженемъ шукавъ, знайшовъ и на найсвятѣйшихъ раменахъ Своихъ до стада своего принѣсъ. По высше сказаному примѣру и приказу Христовому, належить и намъ блудячихъ и ухиляючихъ ся вôдъ насъ зъ всею пильностію, терпеливостію и самоотверженемъ, а навѣть и зъ любовію шукати; коли лише щиро потрудимо ся, Богъ намъ поможе ихъ знайти, а тогды наша радôсть буде ангельскою, невысказаною такою, о котрôй каже Самъ Христосъ Спаситель, що бôльша радôсть буде на небѣ и передъ ангелами о однôмъ грѣшнику каючôмъ ся, якъ о 99 праведныхъ. Позыскавши вôдчужаючихъ ся вôдъ насъ, заслужимъ собѣ на надгороду, о котрôй згадуе Духъ Божій словами: *„Изведый доброе отъ нечистиваго яко уста мои будетъ“*. Шукайте протое дороги̂ Братя всѣхъ, а особенно тыхъ нещасныхъ, котри̂ далеко вôдъ свѣта Божого блукають ся, идѣть за ними, не опустѣть жадной нагоды и не жалуйте часу и труду, абы ся зъ ними зôткнути и абы такихъ зъ кротостію и любовію позыскати, до себе пригорнути и ихъ направити. То есть нашимъ св. обовязкомъ всегда, а особенно теперь въ той часъ лукавый, де злый свѣтъ и зли̂ люде на кождôмъ кроцѣ свои сѣти закидають, абы вѣрныхъ уловити и погубити.

ВСЧ. Душпастырѣ мають тое Наше теперѣшнѣ зарядженѣ вѣрнымъ вмѣсто проповѣди вôдчитати — пояснити и пôсля того якъ найдокладнѣйше у всѣхъ вôдношеняхъ дѣятельности душпастырскои поступати. — ВСЧ- же Настоятелѣ деканатôвъ будуть за якъ найточнѣйшимъ выконанемъ сего розпоряджения наглядати, будуть въ надграничныхъ и другихъ парохіяхъ свого деканату що чверть року предпринимати осмотры декальни̂, переконувати ся о успѣхахъ, зъ якимъ нинѣшнѣ Наше розпоряджене выповняе ся и поскорять дотычни̂ справозданя, для кождои мѣсцевости зъ осôбна, докладно и подрôбно що чверть року Митр. Ординаріятови при якъ найдокладнѣйшôмъ наведеню всѣхъ своихъ основно умотивованыхъ спостережень безпроволочно предкладати.

— Милостинѣ прошу! Сежь убогихъ вѣтракъ.

— Може бувъ, але вже не буде. Я его купивъ, дорого купивъ.

— А то що таке, що ты й въ ту святу нôчку мелешь?

— А хтожь менѣ заборонить? Моя воля!

— Твоя воля. Але коли тобѣ повело ся, запоможижь и мене. Бачь, я голодный, неодѣтый, прозябъ. Вдѣли по жменцѣ зъ кождого мѣшка, дай зô своеѣ мѣрки Божу мѣрку прошакови.

— Геть до бѣса, старый! Мало то треба хлѣба менѣ й моимъ сынамъ?

— А царства небесного тобѣ вже не треба?

— Ты бо, старый, пытаешь ся, якъ колибъ ще нинѣ до Господа Бога збиравъ ся йти въ гостѣ. Ну, коли зайдешь, то скажижь тамъ, що мельникъ Архипъ радъ бы що дня мати на свôй вѣтракъ вѣтеръ. И тôльки!

— И тôльки! — повтаряе старикъ, хитаючи головою.

А далѣ встае и пôдходить до коша.

Протеръ надъ скринею руки и каже:

— А щожь ты, мельнику, мелешь?

Пôдходить Архипъ, глянувъ и ажь остовпѣвъ.

Скринѣ повни̂, але въ скриняхъ пѣсокъ; мѣшки повни̂, але въ мѣшкахъ пѣсокъ; повенъ кôшь, але бо и въ коши пѣсокъ!

Гляне, ажь тутъ въ цѣлôмъ млынѣ робить ся ясно, а то вôдъ того дѣда бе свѣтло, мовъ вôдъ сотки запаленыхъ свѣчокъ.

Хоче Архипъ перехрестити ся, колижь бо рука въ него такъ и ходить коломъ, наче тоти̂ шмиґи; хоче втѣкати, колижь бо ноги тожь лишь коломъ его носять, крутять ся, якъ его вѣтракъ.

А то й старець починае:

— Мелижь теперь, мельнику Архипе, поки всего пѣску зъ цѣлои землѣ на пытель не пустишь. Мелижь теперь, поки вѣтру на свѣтѣ не бракне! Мели, поки послѣдного злодѣя на свѣтѣ не стане. Нôчь, котру ты збесчестивъ, святою ночею буде, щедрою вôдъ теперь буде она зватись и будуть у ту нôчь злодюги пробувати щастя, такъ, якъ ты его пробувавъ! Маешь нагороду, якои бажавъ еси! Мелижь теперь, мели, мели!...

А коли вôнъ такъ говоривъ, застогнали навѣть дерева, закляли чоловѣка, що навѣвъ на нихъ ганьбу, а старый взявъ зъ дзиглика свои торбы и выйшовъ. ступаючи по повѣтрю, мовъ по леду.

Погасъ и огонь, вѣтракъ потонувъ у темрявѣ и понурôй тишинѣ, лишь той пѣсокъ скреготѣвъ на камени и мовъ цѣпами бивъ по шмиґахъ вѣтеръ.

Приходять на другій день люде, дивлять ся — нема вѣтрака; приходять Архипові сыны — нема батька!

На осицѣ пугачь сидить, влѣпивъ у нихъ слѣпи̂, страшни̂ очи, а вѣтеръ млынкуе навкруги дерева снѣгомъ.

Повтѣкали люде зъ переляку, розбѣгли ся по свѣтѣ сыны, вже и правнуки ихъ повмирали, а та осика якъ стояла, такъ стоить.

Анѣ однѣського листка не втеряла, на зиму тежь ихъ не скидае, держить на собѣ зôвяли̂. Тымъ то й пôзнати, що се дерево нечисте.

А та гора пѣску навкруги росте и росте. Що мавъ бы еѣ вихоръ рознести, то вôнъ, здае ся, ще еѣ наносить.

Люде дооколѣська вже й сѣяти перестали! А якъ же пѣскамъ не прибувати, якъ же дереву не стояти, якъ же Архипови скôнчити свое мливо?

Хибажь то забракне коли на свѣтѣ проклятыхъ вѣтрôвъ, хиба не стане злодѣѣвъ, не стане яловыхъ пѣскôвъ?

Перестоить Архипôвъ вѣтракъ все, що добре, та не перестоить лихого, хиба що разомъ зô свѣтомъ.

Отъ чому, дѣточки, осика не осика, отъ чому заяць не заяць.

Благодать Господа нашого Исуса Христа буде съ всѣми вами. Аминь.

Дано въ Львовѣ при Нашôмъ Архікатедральнôмъ храмѣ св. ВМ. Георгія дня 27. Вересня 1892.

Сильвестеръ
Митрополитъ.

Перегладъ политичный.

Зъ Вѣдня доносять, що прелімінарь буджету на слѣдуючій рôкъ майже вже зовсѣмъ готовый и буде заразъ предложеный Радѣ державнôй по еѣ скликаню. Розправа буджетова буде мабуть коротка, а то длятого, що бы залагодити буджетъ ще передъ Новымъ рокомъ. Въ сѣчню вôдбудуть ся дальшй сесіи соймовй.

Въ Ліберци обнявъ вже правительственный комісаръ Куденгове своє урядоване а заразомъ прибувъ зъ нимъ до мѣста инспекторъ податковый, абы переняти замкнене рахункôвъ въ мѣской касѣ и въ мѣскôмъ урядѣ податковôмъ. Жандармерію скрѣплено въ мѣстѣ о 10 людей. Пос. Праде хотѣвъ скликати зборы выборцѣвъ, але правительство заказало. Fremdenblatt доносить, що пос. Праде выславъ до гр. Таффого и мін. Кінбурга таку телеграму: Въ имени громады мѣста и моихъ выборцѣвъ протестую противъ розвязаня ліберецкои рады громадскои выс. ц. к. Намѣстництвомъ и противъ усуненя бурмістра, бо оно противить ся просто постановамъ нашои ординаціѣ выборчои и прошу, щобы се розпоряджене заразъ вôдкликано. Бурмістра затвердивъ Є. Вел. Цѣсарь а часъ его урядованя кôнчить ся зъ днемъ 3 грудня". — До сеи исторіѣ треба ще додати, що ліберецка рада громадска була дуже прусофільска и завсѣгды яко така маніфестувала ся; навѣть поліція мѣска була по пруски умундурована.

Міністеръ Седеній мае вже сими днями уступити зъ своеи посады и стане вôдъ 1 падолиста посломъ въ Берлинѣ.

Россійске правительство постановило перевести докладный списъ кольоністôвъ заграничныхъ, що осѣли въ полудневыхъ и западныхъ ґуберніяхъ Россіѣ.

Царица мае незадовго выбрати ся на Кавказъ, абы тамъ вôдвѣдати своего сына вел. кн. Юрія.

Пôсля Köln. Ztg. проявивъ ся въ Чорногорѣ якійсь рухъ, котрый мае на цѣли наклонити кн. Николая, щобы вôнъ абдикувавъ въ користь свого сына, кн. Данила. Кажуть, що Чорногорцѣ суть дуже невдоволенй зъ теперѣшного панованя князя и выслали до Петербурга двохъ священикôвъ, щобы они тамъ старали ся о то, абы царь спонукавъ князя уступити.

Новинки.

Львôвъ дня 22 жовтня.

— **Именованя.** Ц. к. Намѣстництво именувало ц. к. практиканта будôвництва Сімхе Авсібля въ Залѣщикахъ комісаремъ надзору котлôвъ паровыхъ для повѣтôвъ: чортковского и гусятиньского.

— **Конкурсы.** Окружна Рада шкôльна въ Теребовли розписує конкурсъ на посады учительскй: въ Брикули новôй, Гумнискахъ, Маловѣ, Налужи, Рôздвянахъ, Скоморохи, Зубовѣ и на посады молодшихъ учителѣвъ въ Кобиловолокахъ, Лошневѣ и Яновѣ зъ речинцемъ до 15 падолиста.

— **Торжественный обхôдъ 50-лѣтного ювилея папы Льва XIII. и 25-лѣтного ювилея коронаціи Є. Вел. Цѣсаря Францъ Іосифа I. короною св. Стефана,** вôдбуде ся въ понедѣлокъ дня 24 жовтня въ Судовôй Вишни. Дня 23 жовтня вечеромъ и 24 жовтня о $5^{1}/_{2}$ и $7^{1}/_{2}$ годинѣ рано повитає духовеньство, репрезентація громадска и мѣсцевй горожане на зелѣзничôмъ двôрци запрошеныхъ на повысше торжество гостей и випровадять ихъ до мѣста. О год. 10 ой розпôчне ся торжественне богослужене за папу и Вел. Цѣсаря. О годинѣ 1 ой въ полудне вôдбуде ся принятє гостей въ домѣ парохіяльнôмъ, а для мѣщанъ на подвôрю дому парохіяльного. Вечеромъ буде устроєна илюмінація мѣста, а мѣсцевй горожане вôдпровадять прибувшихъ гостей на зелѣзницю зъ смолоскипами. Мѣсцевый комітетъ просить всѣхъ доохрестныхъ и мѣскихъ мешканцѣвъ о якъ найчисленнѣйшу участь.

— **Новый Санчь** буде обходити дня 8 падолиста 600-лѣтну рôчницю свого заложеня; а заложивъ его король ческій, Вячеславъ. На выдатки того свята призначила Рада громадска 1000 зр. Проґрама обходу ще не уложена.

— **Новй грошѣ.** Выбиванє новыхъ грошей въ вѣденьскôй монетарни вже въ повнôмъ ходѣ. Тй, що мали нагоду видѣти вже золотй монеты, кажуть, що они пôдъ взглядомъ артистичного выкôнченя удали ся знаменито. На золотыхъ коронахъ зображена голова цѣсарска такъ знаменито, якъ може на нѣякихъ дотеперѣшныхъ грошехъ. Хто буде мати тй монеты, буде мати заразомъ якъ найвѣрнѣйшій портретъ цѣсарскій. Такъ само выкôнченый знаменито и цѣсарскій орелъ, такъ, що на першій поглядъ можна заразъ розпôзнати, що то гербъ австрійскои державы. Австрійскй золотй коровы будуть належати до найкрасшихъ монетъ въ Европѣ. Выбито також вже значну суму нікльовыхъ грошей штукъ по 20 сотикôвъ. Они зробленй въ стилю Маріѣ Терезы и такъ характеристичнй, що навѣть неписьменный чоловѣкъ може ихъ легко розпôзнати. При сѣй нагодѣ мусимо справити деякй разячй похибки, якй вкрали ся до нашого фейлетона про „Коронну валюту", а котрй можуть легко читателя збаламутити. Въ однôмъ мѣсци сказано тамъ, що нѣкель єсть то металь „зеленаво-бѣлый" — повинно бути: „жовтаво-бѣлый" значить ся такій, що впадає дрôбку въ жовто, пôдчасъ коли срѣбло єсть зовсѣмъ бѣле. Въ другôмъ мѣсци нашого фейлетону названо знова испаньскй грошѣ „незета" а повинно бути „пезета".

— **Снѣгъ и студѣнь.** Зъ Плавя въ Тухольщинѣ пишуть намъ, що въ тамошныхъ горахъ упавъ дня 21 с. м. снѣгъ, а день передъ тымъ бувъ великій морозъ. У Львовѣ студѣнь також не попускає, а снѣгъ все ще лежить; нинѣ въ ночи була ожеледь. На вчера упавъ також великій снѣгъ, у Вѣдни настала студѣнь; въ полудне показувавъ термометръ лишь два степенѣ тепла. Въ Альпахъ и горахъ ческихъ упали великй снѣги. Здаєсь, що й въ нашôмъ краю всюды настала вже студѣнь и упали снѣги, а при тôмъ то найгôрше, що люде ще не зовсѣмъ упорались въ поли; бараболя въ многихъ сторонахъ ще не выкопана, а такъ само и рѣпа, а въ огородахъ капуста також ще стоить.

— **Самоубійства.** Вô Львовѣ застрѣливъ ся вчера рано 36 лѣтный зарôбникъ Францъ Євцекъ, мабуть зъ причины незгоды зъ жѣнкою. — Марія Кубацка, 20-лѣтна дѣвчина, вôдобрала собѣ житє въ Перемышли, повѣсившись въ парку замковôмъ на возѣ. Причиною самоубійства була нужда.

— **Нещаслива пригода.** Передвчера по полудни збирала Вікторія Филипкевичева, жѣнка робôтника зелѣзничого, трѣски на центральнôмъ двôрци у Львовѣ. Коли хтось надôйшовъ, она сховала ся до одного тягарового воза, котрый якъ разъ мали брати въ дорогу. Она того не знала и тому, якъ побачила, що возъ беруть, выскочила зъ воза на шляхъ такъ нещасливо, що попала ся межи рампу а возы, котрй придушили ѣй груди такъ, що за пôвъ годины померла.

— **Спôлки господарскй** завязують ся въ Трофанôвцѣ коло Гвоздця въ Коломыйщинѣ и въ Серафинцяхъ въ Городенщинѣ. Спôлка въ Трофанôвцѣ купує за складки членôвъ дôмъ зъ огородомъ. Въ домѣ еѣ будуть мѣстити ся: читальня, склепъ и шпихлѣръ а въ огородѣ будуть устроювати ся забавы. Спôлка въ Серафинцяхъ буде сеи недѣлѣ торжественно вôдкрыта.

— **Выдѣлъ руского касина въ Стрыю** запрошує вп. землякôвъ зъ ихъ родинами на вечерницѣ, котрй вôдбудуть ся 27 жовтня въ льокали товариства въ готели пôдъ „Чорнымъ Орломъ". Вечерницѣ, можна сподѣвати ся, удадуть ся такъ гарно, якъ всѣ попереднй. Выдѣлъ не буде розсылати окремыхъ запрошень. Вступъ вôдъ особы зъ узглядненємъ численнѣйшихъ родинъ 1 зр., для членôвъ касина зъ 30 проц. опустомъ.

— **Крадежи.** Зъ Радехова пишуть: Дня 29 м. м. вертала одна учителька зъ окружнои конференціи въ Камѣнцѣ черезъ холоѣвскій лѣсъ. Якйсь злодѣѣ закрали ся пôдъ возъ, на котрôмъ она ѣхала и вôдтяли припнятый до воза куферъ, въ котрôмъ була нова одежа, золотый дамскій годинникъ, бранзлєтка золота, кута въ штабки и т. п. рѣчи. О стратѣ тôй повѣдомлено жандармерію въ Холоєвѣ, Радеховѣ и въ Бродахъ. Хто бы вôднайшовъ згаданй рѣчи, нехай повѣдомить одву зъ тыхъ жандармерій, або й саму учительку въ Оглядовѣ, а одержить вôдповѣдну нагороду. Подôбнй крадежи дѣють ся частѣйше въ нашôй околици. Тому два мѣсяцѣ стягнено вôзникови Гольдшнайдерови зъ Радехова зъ воза упряжь на конѣ, бочку вина и скринку зъ товарами.

— **Якъ живуть нашй селяне?** Przegląd помѣстивъ цѣкавый рапортъ делеґата санітарного п. Володислава Федоровича, высланый до комісіѣ санітарнои. Въ тôмъ рапортѣ каже п. Федоровичъ такъ: „Мене именували делеґатомъ санітарнымъ на громады Вôкно, Лежанôвка и Билетôвка въ повѣтѣ скалатскôмъ и я звидѣвъ всѣ тй три громады, оглянувъ всѣ кирницѣ и бувъ самъ майже въ каждôй хатѣ. Кирницѣ заставъ я у всѣхъ трехъ громадахъ досить добре уладженй; я лишь казавъ ще прилагодити дверѣ до кождои кирницѣ публичнои, щобы листє, порохъ и инша нечисть не падала до нихъ, а також казавъ я доробити до кождои кирницѣ журавель зъ ведромъ, а то, щобы не мачавъ кождый свого нечистого горця въ водѣ, бо на выпадокъ холеры въ той спосôбъ вода найскорше затруѣлась бы. У всѣхъ трехъ селахъ найшовъ я въ хатахъ пересѣчно взôрцеву чистоту, комнаты свѣжо побѣленй и свѣжо полѣпленй, знаряды домашнй часто помытй. Свѣтлицѣ заможнѣйшихъ селянъ на Подôлю въ селахъ о населеню рускôмъ своєю незвычайною чистотою яскраво рôжнять ся вôдъ брудныхъ мешканъ тутешныхъ осель мазурскихъ. Пересѣчно заставъ я добробитъ, а лишь декуды нужду. Переважно мають селяне по 4 до 8 морґôвъ поля, але є й такй, що мають по двайцять кôлька и такй, що мають надъ 50 морґôвъ; розумѣє ся, декотрй не мають зовсѣмъ нѣчого. У Вôкнѣ лише три господарѣ мають до 30 морґôвъ, а бôльша часть селянъ має по 4 до 8, але богато є такихъ, що мають 1 до 2 морґи, а кôлькадесять зовсѣмъ безрольныхъ. У безрольныхъ халупникôвъ дома велика бѣда, нагй стѣны и кôлька дощокъ замѣсть лôжка. Нѣ постелѣ, нѣ бѣля, нѣ знарядôвъ домашныхъ. Найшовъ я и такихъ, котрй живуть лише картоплями и такихъ, котрй того дня, коли я у нихъ бувъ, не мали нѣчого въ устахъ. Єсть то якъ разъ та верства, що дає еміґрантôвъ до Америки и до Россіи. У хатахъ тыхъ бѣдакôвъ дѣють ся всѣлякй проступки, гнѣздять ся слабости; у нихъ живуть знанй въ кождôмъ селѣ непоправнй пьяки, нероби и злодѣѣ. Станъ здоровля заставъ я взглядно добрый; хорують частѣйше на десинтерію, якъ звычайно въ сю пору. Въ Вôкнѣ було 3 выпадки, въ Лежанôвцѣ 6, въ Билетôвцѣ жадного не було. До Лежанôвки пôславъ я на свôй коштъ дра Войтковского зъ Грималова и додавъ єму чоловѣка, щобы довыравъ хорыхъ пôдчасъ епідеміи. Хорымъ давъ я гербаты и червоного вина я наказавъ не ѣсти нѣчого бôльше, хиба клеикъ и яйця на мягко, а пити гербату и червоне вино. Вôйтамъ наказавъ я, щобы въ кождôй хатѣ було вôкно до отвираня, щобы нѣгде не держали въ комнатахъ капусты, огôркôвъ и борщу, щобы бѣлили часто хаты та доносили сейчасъ о пôдозрѣныхъ выпадкахъ. Въ кождôмъ селѣ найшовъ я рôжнй, дуже пôдозрѣнй кроплѣ, щось якъ знаный Pain expeller зъ гвоздиками и т. п., т. зв. бѣлй и червонй кроплѣ и иншй пôдозрѣнй лѣки. Въ кождôмъ майже селѣ суть обманники, що продають всякй лѣки, а въ мѣсточкахъ живе по кôлька цируликôвъ, що тôльки й ждуть на селянина, якъ павукъ на муху, щобы єму пустити крови — и вже тôлько крови пустили зъ тыхъ людей спрацьованыхъ и зле живленыхъ, що могла бы плысти рѣкою, та наповнити озеро".

Телеграмы.

Вѣдень 22 жовтня. Конференція епископôвъ закôнчить ся нинѣ. — Арештовано тутъ якогось Рознера, котрый мае бути спôльником розбôйника Семередіого.

Мадридъ 22 жовтня. Станъ здоровля молоденького короля поправивъ ся значно. Королеву буде заступати въ Берлинѣ на хрестинахъ испаньскій посолъ.

Каліярі (Сардинія) 22 жовтня. Послѣднои ночи лютивъ ся тутъ страшный вихоръ и наробивъ богато шкоды. Въ наслѣдокъ повени завалило ся въ Дечімо вôсѣмь домôвъ и згинуло богато людей; доси выдобуто два трупы.

Будапештъ 22 жовтня. Въ послѣднôй добѣ занедужало тутъ на холеру 18 людей, а померло 8.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Кре[illegible]

Мѣщаньскій броваръ въ Пільзнѣ

заложеный въ р. 1842.

50-лѣтъ истнованя — мѣсце походженя Пільзнера.

(Продукція рôчна пôвъ міліона гектолітрôвъ.)

„Schankbier“

(вышинковый пільзнеръ).

Симъ подаемо до вѣдомости ласкавои П. Т. Публики, що зъ днемъ 15 с. м. зачали мы спродавати наше (пиво вышинкове) **Schankbier.**

Крôмъ того маемо все на складѣ знаный зô своеѣ доброты

Пільзненьскій лежакъ (Pilzner Lager);

проте ожидаемо ласкавыхъ численыхъ замовъ.

Въ Пільзнѣ въ жовтни 1892.

Мѣщаньскій броваръ въ Пільзнѣ
(заложеный въ р. 1842.)

Для **Галичины и Буковины** приймае и выконуе зъ найбôльшою старанностію замовленя:

1. на **цѣлѝ ваґоны Пільзна;**
2. на **всѣлякіи скôлькости въ бочкахъ** $^1/_1$, $^1/_2$ и $^1/_4$ гектолітровыхъ;
3. на нашъ **знаный бутельковый Пільзнеръ мѣщаньскій!**

Ґенеральна Репрезентація для **Галичины и Буковины** бровару **мѣщаньского въ Пільзнѣ** (зал. въ р. 1842) **Львôвъ, Ринокъ 43.**

Въ мѣсци можна купити єго у всѣхъ торговляхъ, реставраціахъ и т. п.; на провінцію высылаємо въ бочкахъ вже вôдъ 25 бутельокъ зачавши, въ пакахъ о патентованôмъ пльомбовôмъ замку, нарокомъ зладженыхъ до того.

При повтарюючихъ ся щоразъ бôльше фалшованяхъ треба звертати особлившу увагу на то, щобы кожда бочка и корокъ въ каждôй фляшцѣ пільзнера мавъ нашу марку охоронну, застережену правомъ, бо лише тогды можемо вôдповѣдати за доброту пива.

Выпробована, всяку критику выдержуюча вартôсть пива въ **Бровару мѣщаньского (яко єдино правдивого пільзнера)**, способы охороннѝ противъ можливыхъ наслѣдоване для выгоды Публики урядженє опакованя и безплатнои доставы до дому и вôдповѣдне для мѣсцевыхъ вôдбирателѣвъ, позваляють вамъ сподѣвати ся, що довѣрє Поважаныхъ вôдбирателѣвъ лише зросте.

Зъ глубокимъ поважанємъ
Ґенеральна Репрезентація Бровару мѣщаньского
въ Пільзнѣ (зал. въ р. 1842).

Канторъ у Львовѣ Ринокъ ч. 43. 98
Телефонъ ч. 309.
Пивницѣ складовѝ ул. Корытна ч 3. Ч. телефону 310.
Цѣнники франко.

Якъ довго запасъ выстарчить, коштує

всьо лишь 95 кр.

належить затôмъ замавляти по можности скоро.

1 великій шаль дамскій, въ всѣлякихъ барвахъ, конечный	95 кр.
1 пунктуально и докладно идучій годинникъ бронзовый въ ґваранцією	95 кр.
1 красный позолоченый ланцушокъ double	95 кр.
12 хусточокъ до носа зъ тревалыми рубцями	95 кр.
1 сорочке дамска, або майтки дам. або 1 ґорсетъ въ гафтованою обшивкою	95 кр.
3 пары зимовыхъ панчохъ, сягаючихъ высше колѣвъ	95 кр.
4 пары зимовыхъ шкарпитокъ, грубыхъ и теплыхъ	95 кр.
1 дуже добрый порцеляновый збанокъ, дуже красный, высокій и великій	95 кр.
6 ложокъ, грубыхъ, зъ правдивого брит. серебра	95 кр.
1 хохля груба и красна зъ правдивого брит. серебра	95 кр.
6 штукъ ножѣвъ и вилокъ, краснѝ, зъ правдивого брит. серебра	95 кр.
1 иміт. брилянт. перштень зъ золота double	95 кр.
1 пара иміт. прилянт. кульчикôвъ зъ свѣтячимъ ярилянт.	95 кр.
1 файка зъ штучнои морск. пянки зъ окутємъ	95 кр.
1 цигорниця зъ пянки и бурштину	95 кр.
1. красна шовкова хустка на шию або голову 1 локоть довга	95 кр.
12 ложочокъ до кавы зъ правдив. брит. серебра	95 кр.
2 краснѝ вазы на цвѣты зъ фиґурами зъ доброи порцеляны	95 кр.
1 красный сервісъ до кавы зъ карльсбадскои порцеляны, мальованый, на 6 осôбъ, въ 15 частяхъ	3.50 кр.
1 добре идучій амер. будзікъ на бюрко зъ ґваранцією	2.80 кр.
1 пара елеґ. зимовыхъ сподней, красно и модно зроблени, зъ доброи, грубои матерія	2.40 кр.
2 грубѝ, мôцнѝ, майже не до знищеня коцы на копѣ 190 см довгѝ, 130 см. широкѝ лише	3 зр.

Неподобаючѝ ся товары приймає ся назадъ и мѣняє ся. Посылка выконує ся докладно за побранємъ.

Адресъ: Commisions-Bureau **APFEL.**
Wien I. Fleischmarkt Nr. 12/N. c. 97

Хто хоче купити

колдры, доброи домашнои роботы, або **матерацы,** то найлѣпшѝ може собѣ выбрати въ специяльнôмъ складѣ и робôтни постелѣ пôдъ фірмою

ЮСИФЪ ШУСТЕРЪ

Львовъ ул. Коперника ч. 7.

Великій выбôръ **коцôвъ и хôдниковъ.**

Цѣны безконкуренційнѝ найнизшѝ.

Цѣнники даромъ и франко.

86 (Львôвъ, Импреса)

За злр. 4.25

спродаю вôнъ нинѣ на ліцитаціи добре закупленѝ, доскональнѝ, елеґантски, наймоднѣйшѝ матеріи на

96 **убраня мужескѝ**

т. є. за половину звычайнои цѣны вартости.
Знаменитѝ тѝ матеріи вôдмѣренѝ на найбôльшѝ комплєтнѝ

убраня для мужчинъ

после наймоднѣйшихъ взорôвъ анґлійскихъ, французскихъ и вѣденьскихъ, продає ся кождому дѣйстно за безцѣнъ по **злр. 4·25.**

Натовпъ єсть великій.

Запасъ зменшає ся зъ кождымъ днемъ.

Кождый проте нехай замавляє скоро.

Посылка на провинцію лишь за побранємъ

Адресъ: M. APFEL Wien, I., Fleischmarkt, 12/N. c.

Чоколяда десерова.

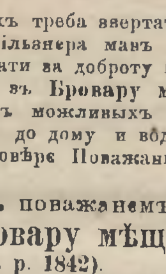
Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, также по цукорняхъ.

Штучнѝ 92

зубы и щоки

после найновѣйшого системy америкаьского въ каучуку, золотѣ и целюльоідѣ, якъ также всяки направы зубôвъ и то дешево, нанѣть на раты спорруджає ателіє дентистично-технічне

Б. БЕРҐЕРА

у Львовѣ ул. Кароля Людвика ч. 5.
домъ Вел. п. Штромеңґера.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выданє

16 елеґантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новѝ, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Поручає ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера у Львовѣ. 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.